

чл. V и чл. XIX отъ С. Стефанский договоръ, които се касаятъ до Румания.

Като напомнимъ поставения отъ него въ прѣдидущето за-сѣдиние въпросъ, Лордъ Салисбюри прѣдлага да се рѣши, ще се слушатъ ли руманскитѣ прѣдставители въ конгреса, или не. Споредъ Н. Прѣвѣсходителство тѣзи прѣдставители трѣба да се приематъ, защото щомъ се прие да се изслушатъ прѣдставители, които искатъ чужди области, несправедливо ще бѣде да се не изслушатъ прѣдставителитѣ на една страна, която иска да запази мѣста, които сж вече нейни.

Графъ Корти се присъединява напълно къмъ мнѣнието на Лорда Салисбюри.

Князь Бисмаркъ не вижда въ приеманieto на руманскитѣ прѣдставители голѣма полза за успѣха въ дѣлото на Конгреса, каквато напр. е имало въ приеманieto на гръцкитѣ, защото исканията на първитѣ, какъвто край и да имъ се даде, не могатъ да иматъ важно значение за исхода на събѣщанията на Конгреса. Н. Свѣтлость не би желалъ да се увеличаватъ мъчнотитѣ на миролюбивата задача на Конгреса съ въводжанието на руманскитѣ пратеници, исканията на които не сж отъ естество да олеснятъ споразумѣнието.

Графъ Шуваловъ констатира разницата между Гръция, която е независима държава, и Румания, на която независимостта още не е припозната. Повече сходство има между Гръция и Сърбия, която се вече припозна за независима, казва той, нѣ Конгреса все пакъ не съчете за нужно да приеме сърбскитѣ пратеници.

Прѣдсѣдателя пита бюрото, отъ кого е подписано прошенieto за приеманieto на руманскитѣ пълномощници въ Конгреса, и графъ Корти удостоверява, че то е подписано отъ двама министри и е въведено и прѣпоръчено отъ Лорда Салисбюри и отъ италианскитѣ пълномощници.

Прѣдсѣдателя подлага въпроса на гласоподаване.

Графъ Андраши приема прѣдложението на Лорда Салисбюри и надѣе се, че то ще може да доведе до такъвои рѣшение, което ще усили гаранциитѣ на мира.

Г. Вадингтонъ е на мнѣние да се приематъ руманскитѣ прѣдставители и изказва надѣжда, че туй внимание ще накара Румания по лесно да пристане къмъ опрѣдѣленията на Конгреса.